Nr. 30

29 juli 1961
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

De ijzervreter

Dokter, ik heb pijn in mijn maag," vertelde een man, die twintig jaar geleden de kliniek van een Londens ziekenhuis binnenwandelde om zich te laten onderzoeken.

„Heb je soms de laatste tijd iets ongewoons gegeten?" vroeg dokter Johnston.

„Alleen maar een paar spelden en een grote spijker," antwoordde de patiënt, en haastig voegde hij eraan toe: „maar dat is voor mij niets ongewoons."

De dokter had enige tijd nodig om van zijn verbazing te bekomen. Hij begon de man grondig te onderzoeken en zag tot zijn ontsteltenis, dat het bovenlijf als het ware was overdekt met littekens.

„Hoe komt het dat je je zo hebt laten kerven?" vroeg de dokter, nadat hij had vastgesteld, dat het littekens waren van operaties. Hoewel de patiënt zat te krimpen van de pijn, kon hij toch nog grinniken.

„Och, omdat ik nu en dan een paar dingen naar binnen heb gewerkt."

„Wat voor dingen?"

„IJzeren voorwerpen," antwoordde de man niet zonder trots, „en allerlei dingen die het publiek mij wil zien eten. Ik treed op kermissen op en verdien er behoorlijk mee."

Op de vraag, hoe hij er eigenlijk toe was gekomen om zo'n eigenaardige loopbaan te kiezen, vertelde de patiënt, dat hij in zijn jeugd de gewoonte had om alles in zijn mond te steken. Er werd verder geen aandacht aan geschonken. Als jongeman liet hij eens aan een paar buurjongens zien, hoe hij vroeger knikkerde en stak toen zonder erbij na te denken een stuiter in zijn mond. Een prachtige worp bracht hem zó in vuur, dat hij slikte en... verdwenen was de stuiter! Tot zijn eigen grote verwondering — en ook van anderen — gebeurde er niets met hem. Hij probeerde nog het een en ander in te slikken en toen alles goed verliep, besloot hij er zijn beroep van te maken. Hij werd met recht een echte ijzervreter. Geruime tijd ging alles prachtig, totdat op zekere dag enkele stuiverstukken die hij had doorgeslikt, hem wat zwaar op de maag begonnen te liggen. Hij kreeg er hinder van en liet zich in een ziekenhuis opnemen voor zijn eerste operatie.

Hij kon er geen verklaring voor geven, waarom sommige voorwerpen, die hij inslikte, hem last veroorzaakten en andere niet. Maar ofschoon de gevolgen van zijn beroep hem hadden genoodzaakt zich niet minder dan dertien maal te laten opereren, voelde hij zich toch niet ontmoedigd. Hij moest zijn bekendheid als ijzervreter handhaven en dacht er niet aan om deze ter wille van enkele maagoperaties prijs te geven.

Volgens het rapport van dokter Johnston was de patiënt in verschillende ziekenhuizen behandeld ter verwijdering van geldstukken, naalden, grote schroeven, spijkers, kiezelstenen, een half tafelmes, een fluit, twee lepelstelen, vijf koperen knopen, een penhouder, de steel van een vork en vijf haarspelden. Telkens werd de patiënt na zes of zeven weken volkomen gezond ontslagen.

De man oefende zijn eigenaardig beroep ongeveer tien jaar uit; in die tijd had hij gemiddeld iedere negen maanden een operatie moeten ondergaan en bracht hij alles samen ruim een jaar in ziekenhuizen door...

Er zijn meer mensen die het prettig schijnen te vinden om een verzameling van minder smakelijke artikelen door hun keelgat te laten verdwijnen. William Bartel, óók zo'n beroepsslikker, kreeg hevige krampen na zich op het toneel van een cabaret in Chicago te goed te hebben gedaan aan een ijzeren haak. De chirurg verwijderde toen maar liefst bijna driehonderd voorwerpen uit de maag, waaronder een kogel en een busopener...

Ook een bediende in een warenhuis te New York bleek niet afkerig te zijn van dergelijke onverteerbare stukken, al maakte hij er niet zijn beroep van. Francis Green, zo heette de bediende, vond waarschijnlijk, dat de voorraad op zijn afdeling niet snel genoeg minderde. In plaats van zijn cliënten tot kopen aan te sporen, liet hij de artikelen op een andere manier verdwijnen, die de directie niets opleverde en hem zelf slechts last bezorgde. Hij had ruim driehonderd voorwerpen verzwolgen. Voor de aardigheid, zei hij...

MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

Mijn vader is geen struikrover

TERWIJL DE STORMWIND BUITEN LOEIDE, HIELD AMY DE WACHT BIJ HAAR VADER.

IN DIE LANGE UREN OVERDACHT ZIJ DE GEHEIMZINNIGE GEBEURTENISSEN, DIE HUN LEVEN ZO HADDEN VERANDERD...
WAAROM DENKEN ZE TOCH DAT VADER EEN STRUIKROVER IS? HIJ IS ALTIJD ZO GOED GEWEEST. HIJ IS NATUURLIJK ONSCHULDIG. MAAR WIE HEEFT DAN..?

ZACHT STREEK ZE HAAR VADER OVER HET VOORHOOFD.
HIJ IS MINDER KOORTSIG. TEGEN DE MORGEN IS HIJ EEN HEEL STUK BETER. ALS HIJ EEN PAAR DAGEN HIER KAN BLIJVEN..

TOEN HET EINDELIJK LICHT WERD, SLOOP AMY NAAR DE STALDEUR.
STRAKS ALS HIJ WAKKER WORDT, MOET HIJ WAT TE ETEN EN TE DRINKEN HEBBEN. IK ZAL IETS GAAN KLAARMAKEN VOOR HEM.

NET DEED ZE DE SCHUIF VAN DE DEUR, TOEN DEZE OPENGESMETEN WERD..
O... DE ZADELMAKER! WAT DOET U HIER?
IK, JONGEDAME. IK HEB ZO'N VERMOEDEN DAT JE IEMAND VERBERGT OP WIENS HOOFD EEN BELONING STAAT.

AMY PROBEERDE HEM NOG DE WEG TE VERSPERREN.
NEE.. U MAG NIET NAAR BINNEN. U HEBT NIET HET RECHT...
IK WIL DIE MAN DAARGINDS WELEENS VAN DICHTBIJ ZIEN. OPZIJ, MEISJE!

AMY WAS WANHOPIG TOEN ZE OPZIJ WERD GEDUWD, MAAR..
VADER KAN ZICH NIET VERDEDIGEN. IK MOET HEM REDDEN. HOE KAN IK DIE KEREL TEGENHOUDEN..

De Kostbare Tas

ZE WERDEN TERUGGEBRACHT NAAR HUN GEVANGENIS.

OVER EEN UUR KOM IK TERUG EN DAN...

VERSLAGEN KEKEN DE VRIENDINNEN ELKAAR AAN.

IK HOOP MAAR DAT DE SCHIMMEL BIJ ZIJN EIGENAAR TERUG IS.

ALS DE EIGENAAR DE PAPIEREN VINDT, BEGRIJPT HIJ ER TOCH NIETS VAN. WIJ ZIJN VERLOREN.

NEE! WANT VOORDAT IK DE PAPIEREN IN DE ZADELTAS STOPTE, HEB IK EROP GESCHREVEN DAT WE DOOR STRUIKROVERS HIERHEEN GEVOERD ZIJN.

DAN BEHOEVEN WIJ NIET DE MOED TE VERLIEZEN.

VOL SPANNING WACHTTEN ZE, TERWIJL HET UUR VOORBIJ KROOP.

KOM MEE. DE MACHTIGE WACHT OP JE.

BUITEN HOORDEN ZE HOEFGETRAPPEL. EEN GROEP SOLDATEN KWAM AANGESTOVEN.

LU SING, WE ZIJN GERED!

VLUG WERDEN DE MEISJES WEER DE GEVANGENIS INGEDUWD.

IEMAND HEEFT ONZE SCHUILHOEK VERRADEN!

KRETEN EN SCHOTEN VULDEN DE LUCHT. HET KLONK DE MEISJES ALS MUZIEK IN DE OREN.

KIJK! DE SOLDATEN NEMEN DE STRUIKROVERS GEVANGEN. EN DAAR...!

IK ZIE JE VADER. DE MIJNE OOK...

NA EEN VERWOED GEVECHT WERDEN DE STRUIKROVERS GEVANGENGENOMEN. SPOEDIG DAARNA...

EILEEN, LU SING! EINDELIJK!...

LACHEND EN HUILEND VIELEN DE MEISJES HEM OM DE HALS.

O, VADER, IK WAS ZO BANG.

WAT EEN GELUK DAT WIJ DIE BOODSCHAP OP DE PAPIEREN ONTVANGEN HEBBEN. DE SCHIMMEL WAS GESTOLEN VAN ONZE GASTHEER IN FOOCHOW.

DE BEWIJZEN TEGEN PU CHAN EN DE ANDEREN WAREN AL OVERTUIGEND GENOEG, MAAR DANK ZIJ JOUW BOODSCHAP HOORDEN WE WA... ZE ZICH VERBORGE... HIE... DEN.

HET WAS OP HET NIPPERTJE, VADER.

EIND GOED, AL GOED.

LU SING EN JIJ ZULLEN ZEKER DOOR DE GOUVERNEUR VOOR JE DAPPERHEID BELOOND WORDEN.

EEN VROLIJKE STOET VORMDE DE VOORHOEDE BIJ DE TERUGREIS.

WIJ VRAGEN GEEN BELONING, WIJ ZIJN GELUKKIG MET ONZE VRIENDSCHAP.

DAAR GAAT NIETS BOVEN!

EINDE

In het volgend nummer van Sjors van de Rebellenclub begint het nieuwe stripverhaal

DE BOODSCHAP VOOR DE KONING

Het zal jullie van het begin tot het einde in spanning houden!

El. Beresford
Tekeningen van Frans Lammers
6

De schat van de zeerovers

KORTE INHOUD: *Jim en Gappy horen van Vicky en Peter dat ze een uitnodiging gekregen hebben om met Jane de kerstvakantie door te brengen bij de vader van Paul Brooker. Met zijn allen maken ze plannen om aan geld te komen, want ze willen Pauls vader niet alles laten betalen. Mevrouw Willoughby is bereid haar kasteel gedurende enkele weken te verhuren. Spoedig komt er een liefhebber voor: meneer Hagenbach uit Texas. Vicky en Peter weten hem zodanig te bewerken, dat hij het kasteel komt bekijken, waarna Hagenbach verklaart het te willen huren. Hij heeft echter nog één wens: er moest eigenlijk een spook in het kasteel huizen. Jane leent een harp, maar wordt door Hagenbach verrast als ze er 's nachts op speelt.*

Meneer Hagenbach zuchtte diep en knipte zijn lantaarn uit.

„Tja, zoals de zaak nu ligt," zei hij aarzelend, „weet ik het nog niet. . . Ik wil je gerust bekennen, dat het een geweldige sensatie voor me was de harp plotseling te horen. Ik dacht bij mezelf: Tjonge, wie had dat gedacht, dat je dát ooit zou meemaken? Een echt spook! Ik schoot onmiddellijk mijn bed uit en trok mijn kamerjas aan. Het leek me machtig de dame van de harp echt te zien. Dat zou nog eens iets zijn om thuis over te vertellen! Op mijn tenen ging ik naar boven om je grootmoeder en jou niet wakker te maken. En wat vond ik?"

Jane voelde zich zo klein als een muis en ze was niet in staat te antwoorden. Al haar heerlijke dromen vielen uiteen en ze was niet bepaald trots op haar rol in het drama.

„Geen spook. Geen dame met een harp," vervolgde meneer Hagenbach triest. „Maar een bevende Jane. Ik had er al een vermoeden van, hoor. Toen ik die geheimzinnige boodschap vanavond aan je doorgaf, voelde je je kennelijk niet al te gelukkig en ik dacht bij mezelf: die voert iets in haar schild. Ik neem het je overigens niet zo erg kwalijk. Tenslotte deed je alleen maar je best om me te geven wat ik verlangde. Maar dat neemt toch niet weg, dat ik onder de gegeven omstandigheden lang niet meer zo geest-

driftig ben over het plan om het kasteel te huren."

„Nee?" fluisterde Jane angstig.

Meneer Hagenbach was een teleurgesteld man, die zich bedrogen voelde. Maar van de andere kant was hij niet hardvochtig. Hij besefte dat Jane zich heel wat moeite had getroost om zijn verlangen naar een spook te bevredigen en hij aarzelde.

Jane schuifelde langzaam naar de deur. Ze durfde niet naar meneer Hagenbach op te kijken, terwijl ze naast elkaar de stenen trap afdaalden.

Het licht van zijn zaklantaarn viel voor hen uit en scheen zich even later vast te kleven aan de achtermuur van de hal beneden. En toen ze bijna de onderste tree van de trap bereikt hadden, greep meneer Hagenbach plotseling Janes arm.

„Luister!" fluisterde hij schor.

Ze hielden allebei de adem in en op hetzelfde moment hoorden ze boven hun hoofden een zacht, bijna lieflijk gedruis. Het zou de wind geweest kunnen zijn, die speels door de torengaten blies... Het kon ook verbeelding geweest zijn... Maar het had iets van het snarenspel van een harp! Een paar seconden zweefde het geluid door de nachtelijke stilte. Heel zacht en sprookjesachtig lieflijk, vergeleken bij het schrille geluid, dat Jane een paar minuten geleden met haar harp ten gehore had gebracht. Jane had het gevoel of een ijskoude vinger over haar rug streek.

Ze stonden tegenover elkaar in de grote hal en keken elkaar aan. Toen pakte meneer Hagenbach Janes hand en drukte hem plechtig.

„Dat is het, Jane," zei hij.

„Maar denkt u dan echt, dat het..." begon Jane.

„Voor mij is het meer dan genoeg." onderbrak meneer Hagenbach haar.

Jane beet op haar lip. Alle zorgen en angst vielen van haar af. Ze kon wel juichen, dansen... En ze deed het ook.

„Hoera!" riep ze. „Hiep! Hiep! Hoera!" En ze pakte meneer Hagenbach om zijn middel en danste in het rond.

Op de eerste verdieping werd een deur geopend en het stomverbaasde gezicht van mevrouw Willoughby verscheen over de balustrade van de overloop. Hoofdschuddend keek ze naar de hal, waar haar kleindochter en meneer Hagenbach als twee uitgelaten kinderen ronddansten onder het zingen van het merkwaardige lied:

„En we hebben een spook, een spook, een spook. Hoezee!

We zijn zo blij met ons spook, ons spook. Hoezee!"

„Asjemenou!" mompelde mevrouw Willoughby. „Asjemenou!"

...greep meneer Hagenbach plotseling Janes arm.

HOOFDSTUK V

Op reis naar de West!

De week daarna waren de kinderen volkomen buiten zichzelf van opwinding. Er kwamen over en weer brieven en telefoontjes en ze maakten de toestand alleen nog maar verwarder.

„Ik heb het gevoel alsof ik aan iedere arm vijf handen heb," zei Jim tegen Gappy op de avond vóór hun vertrek.

„Zo, dat is niet gek, zeg," antwoordde Gappy, die de laatste vierentwintig uur niet in staat geweest was ook maar een woord te verstaan van hetgeen er tegen haar gezegd was.

„Vijf handen!" riep Jim uit en toen gaf hij het op als een hopeloze zaak. „Hoeveel koffers neem jij mee, Gappy?" vroeg hij.

„Zeven," antwoordde Gappy zonder blikken of blozen.

Jim knipperde met zijn ogen.

„Zeven?" riep hij uit.

Gappy trok haar wenkbrauwen op.

„Zeg, Jim, zou je nu niet even helpen die koffer dicht te doen in plaats van daar maar met open mond te staan gapen?"

Jim stapte hoofdschuddend op de koffer af, waarmee Gappy een verbeten strijd voerde. Hij leunde met zijn volle gewicht op het deksel en knikte tevreden toen Gappy de sloten dichtknipte. De koffer kraakte in zijn hengsels, maar hij bleef dicht!

„Neem jij echt zeven van deze dingen mee?" vroeg Jim, terwijl hij probeerde de koffer op te tillen. Hij had al zijn kracht nodig om hem een centimeter van de grond te krijgen en sleepte hem zuchtend en steunend naar een hoek van Gappy's kamer.

„Wel nee, natuurlijk niet," antwoordde Gappy. „En als jij dat van plan bent — hoewel ik dacht, dat je het daarnet over vijf koffers had — zul je wel kapitalen aan vracht moeten betalen."

Jim zuchtte.

„Gappy, ik neem één koffer mee," zei hij langzaam en duidelijk. „Ik zei daarnet, dat ik het gevoel had aan iedere arm vijf handen te hebben. En jij zei, dat je zeven koffers meenam!"

Gappy keek hem verontwaardigd aan.

„Dat heb ik nooit beweerd," riep ze uit. „Ik wou zeggen dat het vliegtuig om zeven uur vertrekt, maar je liet me niet uitpraten. O, Jim... Stel je toch eens voor, dat er iets gebeurt en dat het op het laatste nippertje niet doorgaat!..."

„Er kan niets gebeuren en morgenavond om deze tijd hebben we al een flinke reis achter de rug," antwoordde Jim zelfverzekerd. „Overigens, ik wou dat ik Jane daar in dat torenkamertje bezig had gezien met die harp!"

Want de geschiedenis van Janes avontuur met de harp had inmiddels al de ronde gedaan.

„Weet je wat me nu nog een beetje dwars zit?" zei Gappy. „Dat mevrouw Willoughby nu meebetaalt aan de reis. We moesten eigenlijk iets voor haar kunnen doen als tegenprestatie..."

„Ja, daar heb je gelijk in. Maar we bedenken wel iets als we eenmaal op ons droomeiland zitten," antwoordde Jim.

„Ons droomeiland," mompelde Gappy met een verrukte blik in haar ogen. „Ja, zo zullen we het noemen: ons droomeiland. Maar kun jij je voorstellen, dat het daar nu zalig warm is?"

Jim liep naar het raam en keek naar de vuilgrijze, vochtige mist, die de Londense huizen omsloot. Hij streek met een hand door zijn rossige haar en schudde zijn hoofd.

„Palmbomen," zei hij bijna eerbiedig. „En een breed, zonnig strand."

In tegenstelling tot de algemene verwachting was iedereen de volgende middag op tijd bij de hoofdingang van het busstation, waar de reis zou beginnen. En zodra het drietal reizigers bij elkaar was, kregen ze stuk voor stuk dat bekende gevoel van: zou het toch maar niet beter zijn als we thuis bleven?

Mevrouw Willoughby liet Jane de lijst van toneelstukken zien, die ze in Londen wilde gaan bijwonen.

„Ik vind het eigenlijk een beetje raar tegenover mijn vrienden, dat ik ze nu in de steek laat," zei Jim, die er met zijn keurig gekamde haren en zijn glimmend gewassen gezicht een beetje vreemd uit zag.

„Ik maak me een beetje bezorgd om oma," zei Jane. „Ze zal zich natuurlijk erg vervelen, zo helemaal alleen in Londen."

En Gappy deed ook een duit in het zakje.

„Jullie vinden het misschien gek," verzuchtte ze. „Maar ik bedenk nu pas, dat ik mijn grootvader onmogelijk alleen achter kan laten."

Vicky en Peter, die hun klachten rustig hadden aangehoord, vonden het langzamerhand hoog tijd worden, dat ze tot handelen overgingen. Vicky boog zich snel over naar haar moeder, die ook was meegekomen om de drie wereldreizigers uitgeleide te doen, en fluisterde iets in haar oor. En mevrouw Lofts begreep onmiddellijk wat er van haar verwacht werd

„Ik ben blij dat je grootvader een poosje bij ons komt, Gappy," zei ze hartelijk. „Nu heeft mijn man eindelijk eens iemand met wie hij 's avonds een partijtje kan schaken."

Gappy keek mevrouw Lofts een ogenblik onderzoekend aan en toen verdween de bezorgdheid langzaam uit haar ogen.

„Hij heeft graag een gloeiend hete kruik mee naar bed," zei ze schor. „En hij drinkt vier grote koppen thee bij zijn ontbijt. Is dat niet te lastig?"

„Wel nee, kindje," stelde mevrouw Lofts haar gerust. „Ik zal ervoor zorgen dat het hem aan niets ontbreekt, hoor. En zou je dan nu maar niet afscheid nemen?"

Gappy liep naar haar grootvader en omhelsde hem lang, waarna ze alle andere aanwezigen snel een hand gaf.

Jims zus zei lachend: „Nou zal ik dan eindelijk eens de gelegenheid krijgen je kamer een nieuw behangetje te geven, Jim. Ik denk dat ik iets in lief, zachtroze neem. . "

Jim trapte er prompt in en begon heftig tegen te sputteren.

Mevrouw Willoughby liet Jane de lijst van toneelstukken zien, die ze in Londen wilde gaan bijwonen

„En nu meneer Hagenbach zo gul geweest is," voegde ze eraan toe, „denk ik erover tijdens mijn afwezigheid een paar noodzakelijke karweitjes in het kasteel te laten opknappen."

„We zullen hem wel een beetje in de gaten houden, Jane," beloofde Vicky lachend. „Hij heeft ons al uitgenodigd kennis te komen maken met zijn vrouw en kinderen en we gaan hem beslist eens opzoeken."

Op dat moment klonk uit de luidsprekers een stem, die meedeelde: „De passagiers voor het vliegtuig naar Trinidad worden verzocht plaats te nemen in de bus, die over enkele minuten zal vertrekken naar de Londense luchthaven."

Voor de laatste maal werden er kussen en handdrukken gewisseld. De goede raadgevingen waren niet van de lucht. „Denk erom dat je iedere avond je tanden poetst!" „We kijken iedere dag uit naar post!" enzovoort, enzovoort. En toen schuifelden Jane, Gappy en Jim met de andere passagiers in de richting van de gereedstaande bus

Zodra ze een plaatsje hadden gevonden, maakten ze de bewasemde ruiten schoon en keken en wuifden De chauffeur nam plaats achter het stuur, startte de motor en liet de bus langzaam in beweging komen.

„Ik kan het nog steeds niet geloven," fluisterde Gappy tegen Jane.

„Ik ook niet," antwoordde Jane.

„Je kunt je gewoon niet voorstellen, dat het op dit uur ergens ter wereld warm kan zijn, hè," zei Jim. En hij voegde er verontwaardigd hoofdschuddend aan toe: „Stel je voor, roze behang voor een jongenskamer!"

De bus draaide Cromwell Street in en de kinderen keken zwijgend naar de voorbijschietende huizen, die zich somber in de grauwe mist hulden. Er was maar weinig verkeer op dit uur en het duurde niet lang of de bus had de stad achter zich gelaten.

Jim, die altijd op zoek was naar het een of andere avontuur, liet zijn blik langs de andere passagiers gaan, maar hij zag niets dan strakke, nietszeggende gezichten.

„Al die mensen zien er uit alsof ze gewoon met de bus op weg naar hun werk zijn," zei hij tegen Gappy.

Gappy keek hem streng aan.

„Luister eens, Jim," zei ze. „We gaan ons deze keer nu eens niet bemoeien met mensen of dingen die ons niet aangaan. Als er iets bijzonders mocht gebeuren, doen we gewoon alsof we niets merken. We zijn voor ons plezier uit."

„Hè ja!" riep Jim verontwaardigd uit. „Laten we ons nu eens lekker de hele reis gaan vervelen."

Jane mengde zich in het gesprek.

„Het heeft helemaal geen zin zo iets te zeggen, Gappy. Je kunt je er het best maar bij neerleggen, dat er altijd allerlei onverwachte dingen gebeuren als Jim in de buurt is."

Gappy wist maar al te goed dat Jane gelijk had, maar toch nam ze zich vastberaden voor zich tijdens deze reis niet in allerlei wespennesten te steken. Jane had door haar avontuur met de harp al meer dan genoeg risico genomen.

De busreis duurde meer dan een uur en de drie kinderen begonnen zich net af te vragen of de chauffeur misschien de weg was kwijtgeraakt, toen de bus plotseling een scherpe bocht naar links maakte en tot stilstand kwam. Iedereen stapte met stramme benen uit en huiverde in de gure avondkou.

„Zonnige stranden en palmbomen," fluisterde Gappy binnensmonds.

„Zonnige stranden en palmbomen," fluisterde Gappy binnensmonds.

„Hee! Waar is mijn paspoort?" riep Jim uit.

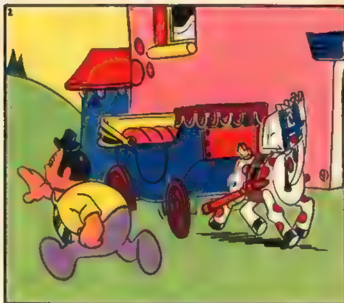
„Dat heb ik," antwoordde Gappy. „Het lag op de zitting van de bank en ik verwachtte al niet anders dan dat je het zou vergeten."

Ze bleven een paar minuten in de grote ontvangsthal staan en keken naar in- en uitlopende mensen, totdat ze werden meegenomen naar de douaneloods en vandaar naar een soort restaurant. Een meneer zei dat ze zeker een half uur de tijd hadden en Jane stelde onmiddellijk voor van de gelegenheid gebruik te maken om iets te eten en te drinken Anderhalf uur geleden had ze een enorme stapel boterhammen naar binnen gewerkt, maar ze begon al weer honger te krijgen

Wordt vervolgd

SPELEND

Batty had van Tommie een karretje gekregen, waar hij overgelukkig mee was. Hij spande zichzelf in en ging op pad. Ze zullen allemaal mee willen rijden, dacht Batty onderweg, maar niemand keek naar hem. Iedereen probeerde een plaats te krijgen in Bertje Bus.

Niemand luisterde zelfs naar Batty, die beleefd vroeg of iemand wilde instappen. Dat vond Batty akelig. Hij zag Bertje Bus zwaar beladen wegrijden. Daar kwam Bulletje Ballon aanrennen. „Och!" hijgde Bulletje vuurrood, „nu heb ik Bertje Bus gemist." Batty slikte meteen zijn tranen in.

Toen pas ontdekte Bulletje Batty. „Nee maar, wat heb jij een fijn karretje, zeg!" zei hij prijzend. „Vind je?" zei Batty trots. „Wil je er misschien eens in zitten?" Dat wilde Bulletje wat graag. En daar reden ze achter Bertje Bus aan.

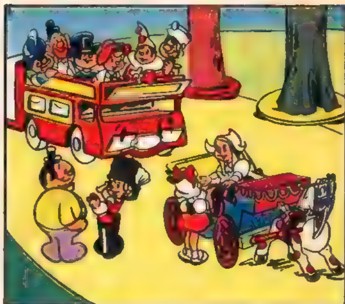
Opeens kreeg Bertje Bus pech. Alle vier zijn banden liepen leeg. . . pffft. Bertje remde piepend en krassend en meteen sprongen enkele reizigers eruit. „Daar heb je het al!" zuchtte Bertje, „ik was weer veel te zwaar geladen." Intussen kwamen Batty en Bulletje aangereden.

SPEELGOED

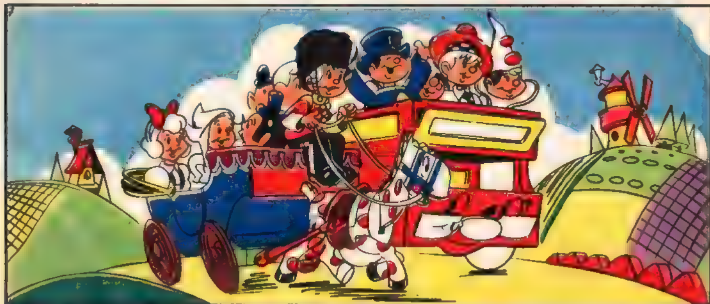

„Wat is hier aan de hand?" vroeg Bulletje. Tommie vertelde het en zei: „Maar goed, dat jullie hier net langs reden, nu kun jij Bertjes banden weer opblazen, Bulletje." Voor Bulletje, die altijd vol lucht zit, was dat maar een peuleschilletje.

Hij blies net zo lang tot de banden van Bertje weer keihard waren. Iedereen haalde verlicht adem, behalve Bertje zelf. „Als het straks maar niet weer gebeurt," zei hij. Maar Tommie verzekerde hem dat dat niet kon.

Weet je wat Tommie deed? Hij liet Dollie en Trineke Klomp samen met Bulletje en hemzelf in Batty's wagen rijden. Nu was Bertje Bus niet meer zo zwaar geladen en zouden de banden niet weer leeglopen. Bertje vond het een prachtoplossing en reed vrolijk verder.

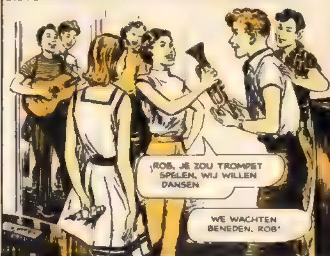
En Batty genoot niet minder. Iedereen wilde in het nieuwe wagentje zitten en om de feestelijke stemming te verhogen besloten ze samen te gaan picknicken. Batty had pret voor tien en Bertje ook, want die kon lekker een dagje uitrusten.

De kristallen kroon

HIJ LIJKT OP DE SCOOTER WAAROP HET MEISJE ONTSNAPT IS. EEN GOED IDEE OM HIER EENS ROND TE NEUZEN. JUFFROUW WONG
WE MOETEN ZEKERHEID HEBBEN, HOLMAN. LOGEREN ZE HIER OF NIET?

DE OGEN VAN JUFFROUW WONG WERDEN KLEIN
ALS DE IVOREN MANDARIJN IN HET PAKJE HEEFT GEZETEN, ZOALS IK VERMOED, DAN MOET IK HET HEBBEN. DIE KINDEREN HEBBEN ER BOVENDIEN TOCH NIETS [redacted]

INTUSSEN VERMAAKTEN ROB EN BRENDA ZICH OP DE DANSVLOER, NIETS VERMOEDEND

TOCH DACHT BRENDA TELKENS WEER AAN [redacted]
GEZELLIGE BOEL! MAAR DAT IVOREN BEELDJE BOVEN.. ZOUDEN ROB EN IK ERGENS IN BETROKKEN RAKEN? HET BEGINT ERG GEHEIMZINNIG..

BUITEN BLEVEN DE INDRINGERS PLOTSELING STAAN
ZE IS HET, JUF FROUW WONG, EN DIE JONGEN MET DE TROM-PET HEEFT HAAR OP DE SCOOTER HEL-PEN ONTSNAPPEN.
MOOI ZO. WE HEBBEN NU KANS OM IN DE KAMER TE ZOEKEN NAAR HET BEELDJE.

DWAAS! INBREKEN EN HET HELE HUIS OVERHOOP HALEN ZEKER! NEE, WE MOETEN VOORZICHTIGER TE WERK GAAN.

ZIJ HAALDE EEN STUK VUURWERK UIT HAAR TASJE
MET EEN LUCIFER STAK ZE DE LONT AAN...

De man van staal

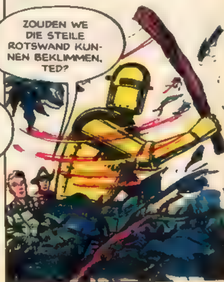

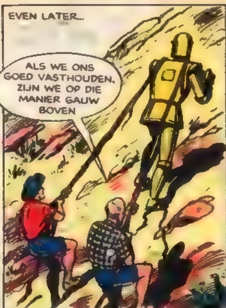

TED ANTWOORDDE, TERWIJL HIJ EEN PAAR LIANEN BEETGREEP
MET ARCHIES HULP REDDEN WE HET BEST. HOU JE VAST, KEN.

EVEN LATER...
ALS WE ONS GOED VASTHOUDEN, ZIJN WE OP DIE MANIER GAUW BOVEN

ARCHIE HEES DE BEIDE VRIENDEN MET GEMAK TEGEN DE STEILE BERGHELLING OP.
ALS ARCHIE DIT TEMPO VOL-HOUDT, ZULLEN WE GAUW BIJ HET VLIEGTUIGWRAK ZIJN.

MAAR TED EN KEN REKENDEN BUITEN HUN MEDEDINGERS, DIE UIT DE VERTE TOEKEKEN.
ZIE JE ZE, DAGUSTA? ZIJN ZE AL ONDERWEG NAAR HET WRAK?

DAGUSTA LIET WOEDEND DE MOTORBOOT IN VOLLE VAART WEGSCHIETEN.
ZE KLAUTEREN DE BERGHELLING OP. HET STAMHOOFD HEEFT HUN VERTELD DAT DAAR HET WRAK LIGT. MAAR WE GAAN ZE ACHTERNA EN WE ZULLEN ER VLUGGER ZIJN DAN ZIJ!

BOVEN AANGEKOMEN KEEK KEN EENS SPEUREND IN HET ROND.
HET OPPER-HOOFD HEEFT ZICH VAST VERGIST. IK ZIE NERGENS EEN VLIEG-TUIG LIGGEN

MAAR NA VERDER ZOEKEN...
ARCHIE
NEE, MAAR, WE STAAN OP EEN VULKAAN! HIER IS DE KRATER.

TOEN...
...ONTDEKTEN ZE HET WRAK IN DE KRATER VLAK BIJ DE ZEEKUST. HOE KONDEN ZE ER OOIT BIJ KOMEN?
WAT EEN PECH. NU IS ALLE MOEITE NOG VERGEEFS! WE KUNNEN ER NIET BIJ KOMEN.

De samenzwering tegen prins Rudolf

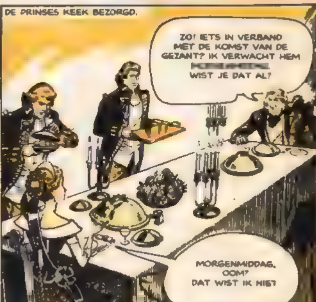

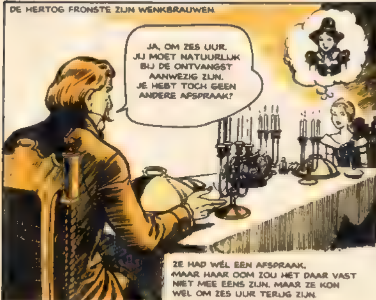
DE PRINSES WAS NAAR DE GOBELINKAMER GEGAAN OM DE BEDIENDEN, DIE DACHTEN DAT HET DAAR SPOOKTE, GERUST TE STELLEN. TOEN ZE HAD ONTDEKT DAT HET SPOOK EEN KLEIN MEISJE WAS, HAD ZE LEKKERNIJEN VOOR HAAR UIT DE KEUKEN GEHAALD. NU ZE DE HELE GESCHIEDENIS KENDE, WAS ZE VAN PLAN HAAR TE HELPEN.

De blauwe draak
van Awir Bashi

16

DOOR HERMAN MATHESEN

KORTE INHOUD: *De regering van Birma vraagt Arthur Nigg de bloedrobijn van Taj Mahal naar de radja van Bangalore te brengen. Zijn vrouw en zoons, Paw-Min en Albert, gaan met hem mee. Zij zullen de reis per vliegtuig maken, maar zij worden met veel geheimzinnigheid per auto in een havenstad aan boord gebracht van het zeeroversschip Beyt Ammeh van Marmaduke Stenring, die de robijn in handen krijgt. Marmaduke laat hen op het eiland Awir Bashi achter, waar een man, die zich de Blauwe Draak noemt, heer en meester is. Af en toe klinkt er een afschuwelijk gebrul Frison herkent de Blauwe Draak als Pierre Alcan, een uit de gevangenis ontvluchte moordenaar. Onder leiding van Mgoba, een medicijnman, en Bakeloe, Alcans gewezen helper, willen Nigg en zijn gezelschap door het oerwoud naar de andere kant van het eiland vluchten Alice wordt tijdens die tocht ziek. Als ze aan de andere kant van het eiland komen, laden ze schildpadden in de bootjes als levensmiddelen voor de vlucht over zee. Bakeloe stapt met Arthur Nigg in de motorboot voor een proefvaart. Hij slaat Nigg bewusteloos en gaat er vandoor, met de bewusteloze Nigg op de bodem van de boot. Albert en Paw-Min gaan hem in de kleine sloep achterna. De volgende ochtend komt de Blauwe Draak op het strand bij de anderen. Hij belooft te helpen, maar in de boten schuilt een groot gevaar. Als Nigg bijkomt, drijft de boot in volle zee rond. Bakeloe is omgekomen door slangebeten. Nigg zoekt de slangen op .en doodt ze. Albert en Paw-Min komen aan boord van de Beyt Ammeh. Eliza Nigg heeft intussen een gesprek met Pierre Alcan, die belooft een ander leven te gaan leiden. Aan boord van de Beyt Ammeh ontstaat paniek door een plotseling opgestoken storm. In de verwarring probeert Albert de robijn te vinden, maar hij valt en raakt bewusteloos. De politie van Rangoon vindt het motorbootje, waarin Arthur Nigg ronddrijft.*

Ze moesten wachten. Heel de nacht ging voorbij. Een verschrikkelijke nacht in verschillende opzichten. In de eerste plaats verschrikkelijk voor Nigg, die al zijn hoop op de politie van Rangoon had gesteld. Ten tweede verschrikkelijk voor iedereen, omdat het de nacht was, waar alle kranten over heel de wereld melding van maakten, waarin honderden kleine vaartuigen en vissersbootjes vergingen en Rangoon zelf, hoewel het een heel eind in het binnenland aan de rivier lag, door een geweldige stormvloed werd geteisterd. Het scheelde maar een haartje of Sri Kitto zag er helemaal van af om Arthur Nigg bij te staan.

„U ziet het, mijnheer Nigg, mijn aanwezigheid kan hier niet gemist worden. Heel de kuststreek is ontredderd. Er komen nu al meldingen over plunderaars binnen."

„Uw mannen kunnen toch wel optreden! Ze weten toch wat hun te doen staat?"

„Ja, natuurlijk... Maar u hoort het toch zelf. Voortdurend komen er berichten binnen uit alle plaatsen langs de kuststreek."

Toen er een telegram van minister Lon persoonlijk kwam, leek de kans helemaal verkeken, dat Sri Kitto met Nigg naar Awir Bashi zou varen.

„Maar als u dan niet mee kunt gaan, mijnheer Kitto, kunt u mij dan geen ondergeschikte meegeven? De commandant van de boot is zelf toch ook geen kleine jongen. En wat de boot betreft, die hebt u zelf niet nodig."

Sri Kitto dacht even na.

Dat was een idee. Ja, dat kon hij doen.

Hij knikte genadig.

„Nou ja, goed dan, mijnheer Nigg. Ik mag u graag. En u bent niet de eerste de

beste. Ik zal de commandant opdracht geven naar Awir Bashi te gaan. Wacht even. . ."

Even later kwam de commandant binnen.

„Een karweitje voor jou, Datta. Jij vaart met je ploeg naar Awir Bashi. Is de situatie daar nog zoals mijnheer Nigg verteld heeft, dan moet je eerst de Europeanen bevrijden. Daarna neem je die mijnheer Alcan, alias „de Blauwe Draak" gevangen en vervolgens kijk je nog even of je de draak die hij aan het kweken is, te pakken kunt krijgen. En dan breng je het hele stel hierheen, opdat we de zaak eens degelijk kunnen onderzoeken."

De commandant grijnsde.

„Is dat alles, heer Kitto? Meer niet?"

„Dat is alles. Meer niet. . ."

„Goeiemorgen," bromde de commandant, terwijl hij de hut verliet, en hij herhaalde mompelend in zichzelf: „Dat is alles. Meer niet. Goeiemorgen. . ."

HOOFDSTUK XX

De orkaan, die het zuidoostelijk deel van de Indische Oceaan teisterde, was afgetrokken in noordwestelijke richting. De zee was nog verre van rustig. Er stond een zware deining en door een wonderlijke speling van het licht leek het water bijna zwart van kleur, hoewel de lucht al weer blauw was en de zon blakerend brandde op het eenzame schip, de *Beyt Ammeh*, dat hulpeloos en stuurloos zich door de brede golven liet wiegen. Het schip maakte zware slagzij, de masten waren gebroken, de schoorsteen was weggespoeld De tuigage hing half overboord. Goed beschouwd was er van het vaartuig niet veel meer dan de romp overgebleven; de zwarte romp met grote roestbruine plekken, waar de woeste golven de verfhuid hadden weggebeten.

Het lag dus wel voor de hand dat Marmaduke Stenring niet in een al te best humeur verkeerde. De helft van zijn bemanning had hij verloren en wat het schip betrof, dat kon hij wel afschrijven. Toch voelde hij zich niet verslagen. Want hij had een kleinood in zijn bezit, zó kostbaar, dat hij daarmee alleen al gemakkelijk een geheel nieuwe toekomst kon opbouwen. Dat kleinood was de bloedrobijn van Taj Mahal, die hij van Arthur Nigg geroofd had, toen deze de steen in opdracht van de Birmaanse regering naar de maharadja van Bangalore zou overbrengen. De steen lag goed verborgen. En hij, Marmaduke Stenring, leefde nog, hoewel hij vannacht tijdens de orkaan niet had durven hopen dat zijn schip de storm zou overleven.

De grote vraag was echter: wat nú? Hoe een veilige haven te bereiken? Heel de stuurinrichting was kapot geslagen. Twee stokers waren omgekomen en de radio was defect; trouwens, als zeeschuimer kon hij er toch geen gebruik van maken. De mogelijkheid bleef bestaan, dat, nu Nigg met de steen verdwenen was, de verdenking op hem zou vallen. Ze zouden hem aan de tand voelen en vasthouden voor een poosje.

Het meeste had Marmaduke Stenring nog het land, omdat hij op het schip met zijn zware slagzij als een aap moest rondkruipen. Om zijn hut te bereiken moest hij zich links en rechts aan touwwerk vastgrijpen en de reling, die bijna op het water lag, als een soort platgelegde ladder gebruiken. Hij zag dat zijn mannen naar hem keken en dat ze hem een idioot vonden, zoals hij daar knarsetandend rondkroop. Zij mochten hem niet. Ze hadden zijn gezag alleen maar geduld, omdat ze er voordeel aan hadden. Nu het schip verloren was, zagen ze hem ook al als verloren man. Hij kon het hun aanzien; ze piekerden erover, als ze de wal ooit bereikten, een andere baas op te zoeken. Langs de kusten van de Indische Oceaan varen nog wel meer typen zoals Marmaduke Stenring!

Eindelijk had hij al kruipende zijn hut bereikt, waar hij de hele nacht niet meer geweest was. Op handen en voeten kroop hij over de drempel heen en keek enigszins verschrikt naar de ontstellende warboel. Alles was van zijn plaats geraakt. Antieke kisten waren omgevallen en hadden hun inhoud leeggestort. De kast van kostbaar Chinees snijwerk lag schuin tegen de muur; het fraaie beeldhouwwerk was gebroken. Kostbare snuisterijen lagen op en door elkaar alsof iemand ze op een mestvaalt had geworpen. Verder stonk het er naar wijn; de flessen waren uit de kast gevallen en gebroken. Een donkerrood Perzisch tapijt in de hoek. . . Maar. . . wat was dat?. . . Daar lag. . . Die verdraaide jongen!. . .

Dood! Dat was de eerste gedachte, die bij Stenring opkwam. Hij had 's nachts meer doden gezien. Hij had zelf meegeholpen er verscheidene overboord te zetten. De kok was ook dood.

„En . nu," zuchtte Stenring, „nu de jongen nog." En hij voelde iets van spijt. Dat vond hij jammer. Zo'n jongen. Doodjammer. Maar het was zijn eigen schuld. Wat had hij in de hut van de kapitein te maken? Stenring begreep het. Zoeken natuurlijk. De robijn! Dacht die jongen dan dat hij die daar zo maar voor het grijpen had liggen? Jawel, Marmaduke Stenring is gek! Hij kroop naar de jongen toe, greep hem bij de schouder en draaide hem een halve slag om om in zijn gezicht te kunnen kijken. Een hoofdwond. Zo te zien had hij niet veel bloed verloren. Of misschien was dat niet te merken, omdat het donkerrode tapijt hem half bedekte. Zich vastgrijpend aan een omgevallen stoel wilde Marmaduke Stenring overeind krabbelen, toen hij Albert met zijn schouder zag trekken. Hij keek nog eens of hij zich niet vergist had en ja, daar zag hij het voor de tweede keer! En nog geen twee seconden later sloeg Albert de ogen op; zijn blik was op Marmaduke Stenring gevestigd.

Stenring bleef hem onbeweeglijk in de ogen kijken, blijkbaar zich afvragend wat te doen. Het drong plotseling tot hem door, dat de jongen beter dood had kunnen zijn.

„Jammer," zuchtte Marmaduke Stenring. „Heel jammer."

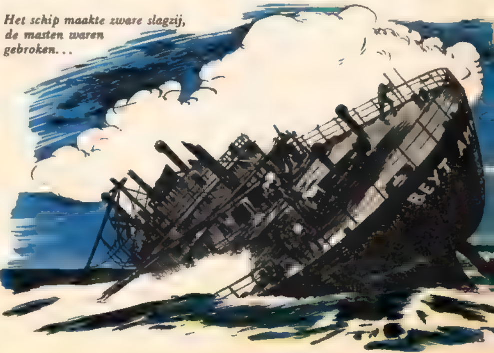
Albert bewoog de lippen, wilde spreken, maar het kwam eruit als een zucht.

„Wat is jammer?"

„Jammer dat je leeft."

De ogen van Albert gingen wijder open.

Het schip maakte zware slagzij, de masten waren gebroken. . .

„Zeg eens, zou je in staat zijn je kop dicht te houden?"

Stenring knikte. „Je had beter dood kunnen zijn, zie je."

Albert bleef roerloos liggen; hij probeerde de woorden van Stenring op zich in te laten werken en te begrijpen.

Toen vroeg hij: „Waarom?"

„Omdat je zo stom bent geweest je met mijn zaken te bemoeien. Al vind ik je nog zo'n aardige jongen, ik voel er niets voor om voor jouw plezier aan de galg te komen. Snap je?"

Albert sloot de ogen even Hij snapte het inderdaad en het gaf hem geen prettig gevoel. Waarom was hij zo stom geweest zich met die robijn te bemoeien? Wat kon hem het schelen, wat er met dat ding gebeurde? Wat kwam het erop aan of de maharadja van Bangalore die robijn al of niet in zijn bezit zou krijgen? Er waren belangrijker dingen op de wereld.

Wat de zeerover zelf betrof, hij voerde een zware tweestrijd. Teerhartig was hij niet, maar hij vond het een grote dwaasheid onschuldig bloed te vergieten. Het zou een kleinigheid zijn zich van de knaap te ontdoen. Maar Marmaduke Stenring had toch nog zo iets als een geweten. Hij had er nooit tegen opgezien een andere schurk naar de andere wereld te helpen en roof en diefstal waren voor hem helemaal geen gewetenskwesties. Maar waarom een onschuldige jongen?...

Plotseling vroeg hij, Albert recht in het gezicht kijkend: „Zeg eens, zou je in staat zijn je kop dicht te houden?"

Albert keek hem vragend aan.

„Ik bedoel, zou je willen beloven dat je nooit, maar dan ook nooit en tegen niemand zult vertellen wat je weet? En dat je, als de politie je ondervraagt, zult zwijgen. Anders..."

En om te laten merken dat het geen grapje was, sleurde hij Albert dichter naar de deur van de hut.

Albert werd bevangen door doodsangst, die hem de kracht gaf te spreken.

„Ja..." zei hij, „ja heus... Ik zal niets zeggen Ik zal zeggen dat .. ik zal zeggen... alles wat u maar wilt zal ik zeggen."

„Dus je zwijgt?"

„Ja, mijnheer."

„Als het graf?"

„Ja, mijnheer."

„En..." Marmaduke Stenring dacht even na, „en... als je vader je iets vraagt, gesteld dat je die nog ooit terugziet... als je vader je iets vraagt... zul je dan ook nog in staat zijn te zwijgen?"

Albert aarzelde even.

„Ik zal het proberen, mijnheer..."

Albert vond zichzelf een lafaard. Zwak als hij was en hevig ontdaan, was hij in staat alles te beloven. Het ging er immers nu maar om het vege lijf te redden. Het waren beloften die hem onder bedreiging werden afgeperst.

„Neen, neen, niet doen!" schreeuwde hij, toen hij voelde dat Marmaduke hem dichter naar de uitgang sleurde.

„Je had beter vannacht meteen kunnen sterven," zei Marmaduke en trok de jongen weer tien centimeter verder. Hij bukte zich om hem op te tillen. Opeens scheen hij zich weer te bedenken.

„Je zou natuurlijk kunnen vertellen dat alles in de orkaan verloren is geraakt en dat het schip vergaan is. Als ik jou dan ergens neerleg langs de kust en je doet net of je naar de wal bent gezwommen..." Albert kreeg al weer hoop, maar deze verdween al spoedig, toen Stenring vervolgde: „Onzin. Dat is een verhaaltje dat niemand gelooft. Jij gelooft het niet, je vader zal het niet geloven en de politie evenmin!"

Plotseling kwam Albert op een heldere gedachte.

„Maar u kunt toch zelf verdwijnen als u wilt..."

„Zeker. En dat zal ik wel doen ook. Maar eerst zullen ze me toch op moeten pikken. En misschien zal niemand ons vinden en zullen we hier op zee blijven zwalken. Met zeven man die nog over zijn. Dan hebben we te weinig eten en water. Mijn mannetjes zijn van een raar slag! Ze zullen je heus niet mee laten eten, als ze straks te kort komen."

Plotseling viel er een schaduw door de open deur naar binnen. Er kwam een rood verbrand gezicht te voorschijn. De man had een rossige stoppelbaard. Zijn mond zakte open en met grote ogen keek hij het tafereeltje aan.

„Ik kom even vertellen," zei hij met zijn rauwe, onverschillige stem, „dat er een boot in zicht is en dat die andere jongen dood is."

Albert hief met een ruk het hoofd op, maar liet het meteen achterover zinken, want hij voelde een geweldige, stekende pijn.

„Je bedoelt?" vroeg Stenring.

„Die andere jongen is dood," zei de man. „We hebben hem al overboord gezet. Vermoedelijk heeft hij deze jongen willen volgen en toen een stuk van de mast over zich heen gekregen." Het kwam eruit op onverschillige toon, want de man achtte het van veel groter belang; dat er aan de einder een schip in zicht was.

Ook Marmaduke Stenring had alle belangstelling voor Albert verloren. Er moest nu gehandeld worden, maar hij wist zelf nog niet hoe. Natuurlijk moest hij proberen die jongen kwijt te raken. Hoe dan ook. Maar eerst moest hij afwachten of ze op het schip de *Beyt Ammeh* zouden zien...

Hij klauterde naar dek en keek naar de zwarte stip, die boven de scherp getekende horizon uitstak. Zwijgend nam hij de kijker over die de man hem aanreikte.

Zijn gezicht betrok. Er was iets dat hij vreemd vond.

„Hij komt uit de richting Rangoon," zei hij tegen de man.

„Zal wel," deed de man onverschillig, al lang blij dat de *Beyt Ammeh* door de ander opgemerkt was.

Stenring beet zich op de lippen.

„Vreemd... Heel vreemd," mompelde hij

„Waarom vreemd?" bromde de ander, die stellig het buskruit niet had uitgevonden.

„Omdat dit geen gewone vaarroute is."

Meer zei Stenring niet; hij liet de kerel staan en trachtte zo goed en zo kwaad als dat ging de stuurhut te bereiken. Daar bepaalde hij zijn positie

„Slecht nieuws, schipper?" vroeg de stuurman, die ook al met een stuk verband om het hoofd liep, maar verder geen verwondingen had opgelopen behalve wat blauwe plekken en een bloeduitstorting in de heup.

„Die boot daar," verklaarde Marmaduke Stenring, „koerst in de richting van het eiland Awir Bashi."

„Wat zou dat?" vroeg de stuurman. „Voorlopig heeft hij nog genoeg met ons

te doen. Hij zal ons toch eerst even op moeten pikken."

Stenring zweeg een ogenblik.

„Maar het vreemde is," hernam hij, „als ze naar Awir Bashi koersen, dan is dat een teken dat ze daar iets zoeken."

„Best mogelijk," bevestigde de stuurman. „Als ze erheen gaan, zullen ze er wel iets te doen hebben."

Medelijdend keek Stenring zijn stuurman aan.

„Je bent al net zo'n grote stommeling als de rest," bulderde hij. „Denk nu eens goed na. Als ze op Awir Bashi iets zoeken, wát zouden ze daar dan zoeken?"

De stuurman fronste zijn wenkbrauwen en dacht diep na, zoals Stenring hem gevraagd had. Opeens werd het helder in zijn hoofd.

„U wilt zeggen, schipper. . . dat ze er misschien lui gaan oppikken die wij er aan wal hebben gezet?"

„Juist, mijnheer, juist, dat wil ik zeggen."

„Nou en. . ."

„Nou en. . . dat betekent, dat ze in Rangoon op de een of andere manier contact met de lui op Awir Bashi hebben gekregen. Zie je. . ."

Stenring keek de stuurman aan en de stuurman keek met grote ogen naar Stenring en knikte.

„Begint het eindelijk te dagen in je bol?" vroeg Stenring.

„Ja, dan zou het de politie zijn."

„Juist," zei Marmaduke Stenring, die de kijker weer op het naderende vaartuig gericht hield. Hij had het politiebootje herkend. Hij herkende de vorm van de boot en wist dat het de *Yonhi* was.

De stuurman hield de adem in. Toen bracht hij hortend en stotend uit: „Dan zijn we erbij, schipper!"

Marmaduke zweeg. Bliksemsnel schoten de gedachten door zijn hoofd.

Toen, met een ruk, wendde hij zich om.

„Wat gaat u doen, schipper?"

„Niets . ." snauwde Marmaduke. „Die jongen! Die moet ik kwijt! Hij zou me kunnen verraden! Verder red ik me er wel uit!"

„En wat wilt u met die jongen doen?"

„Hij moet verdwijnen!"

De stuurman keek hem starogend aan.

„U wilt hem toch zeker niet. . .?" Verder kwam hij niet, want Marmaduke Stenring zei met ijzig kille stem. „Ja, dat wil ik wél. Ik voel er niets voor om aan de galg te komen!"

Met deze woorden verliet hij de brug om zich naar zijn hut te begeven.

Albert Nigg moest verdwijnen! Er zat niets anders op. De *Yonhi* voer snel dichterbij. Stenring kon de boot nu al duidelijk met het blote oog onderscheiden. De *Yonhi* was een snelle boot en hij voer op volle kracht, een zwarte rookpluim achter zich latend. Het schuim spatte over de boeg. Nog een kwartier misschien, dan zou hij het drijvende wrak van de *Beyt Ammeh* bereiken.

Marmaduke Stenring had haast. Hij mocht geen minuut meer verliezen. Zich rechts en links vastklampend aan brokken hout en touwen bereikte hij zijn hut. „Het spijt me," mompelde hij binnensmonds, „maar het móét. Ik zie geen andere uitweg. . ."

Het verbaasde hem even, dat de deur van de hut was dichtgeslagen. Waarschijnlijk had de zware deining dit gedaan. Met moeite wrikte hij de deur weer open. En toen bleef hij stokstijf staan.

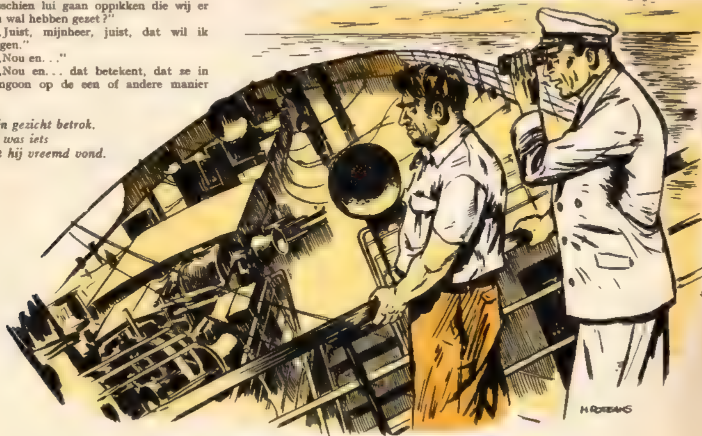
Want Albert Nigg was weg!

De jongen was verdwenen!

HOOFDSTUK XXI

Albert Nigg lag onbeweeglijk te luisteren. Zijn hart ging te keer als een stoomhamer. De schrik zat nog in al zijn ledematen. Hij probeerde naar buiten te kruipen, want Marmaduke Stenring kon ieder ogenblik terugkomen om zijn bedreiging ten uitvoer te brengen. Maar het lukte hem niet naar buiten te komen. Er was iets met zijn rechterbeen aan de hand en ook met zijn schouder was er iets niet in orde. Bij de minste beweging schoot er een snijdende pijn door al zijn ledematen.

Plotseling zag hij op de wand een donkere schaduw, die zich even later over hem heenboog. Hij keek in het grove, gegroefde gezicht van een der zeerovers, die hij wel meer gezien had, maar wiens naam hij niet kende. *Wordt vervolgd*

Zijn gezicht betrok.
Er was iets
dat hij vreemd vond.

BILLIE TURF

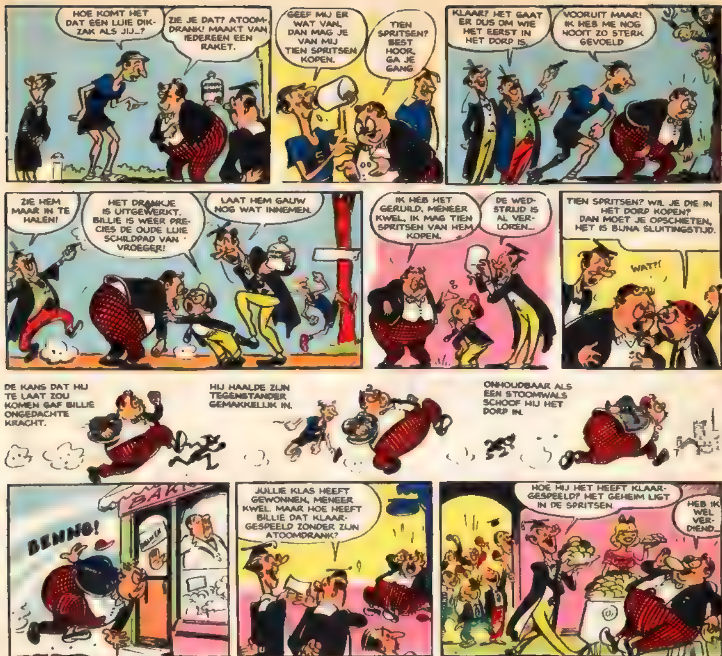
Het dikste studentje ter wereld

Nesten als „wolkenkrabbers"

Termieten zijn kleine insekten, die veel op mieren lijken. Ze hebben een lichte kleur en worden daarom wel witte mieren genoemd. Hun nesten zijn geweldige bouwwerken. In Afrika komen termietenheuvels voor in de vorm van paddestoelen en hooischelven, die een hoogte bereiken van twee tot drie meter en rood- of geelachtig gekleurd zijn. De wanden van de termietennesten zijn zó stevig en hard, dat ze alleen maar met dynamiet vernietigd kunnen worden. Tientallen jaren blijven de woningen van deze insekten overeind staan; ze kunnen weerstand bieden aan alle weersinvloeden, aan tropische regenbuien, stormen, vallende takken en zelfs hele bomen. In Australië staan werkelijke „wolkenkrabbers", door termieten gebouwd, die een hoogte van zes meter hebben en een dikte van een flinke kastanjeboom. Soms zijn de woningen zo dicht bij elkaar gebouwd, dat men wel spreekt van termietensteden. Tienduizenden insekten zijn tezamen jarenlang bezig om zo'n bouwwerk op te trekken. Ze gebruiken daarvoor hout en aarde. En het wonderlijke is dat de termieten zelf voor het „cement" zorgen om de bouwstenen aan elkaar te voegen. Deze „mieren" scheiden namelijk via hun bek een bruin vocht af, dat keihard opdroogt en aan het bouwsel een ongelofelijke stevigheid geeft.

maar wel glimmend of bontgekleurd, echt dingen die Indianen mooi vinden.

Telkens als er iets verdwenen was, hadden zij in de omgeving van de winkel naar sporen gezocht, maar die waren nooit te vinden geweest. Indianen kunnen heel goed alle sporen laten verdwijnen, dus. . . Maar Wim wou niet geloven dat een van zijn Indiaanse vrienden de dief zou kunnen zijn.

Hij kwam in de blokhut van Henk aan en gaf zijn boodschappen af. Toen moest hij wel vertellen dat het horloge weg was. Het gezicht van Henk betrok; hij nam Wim mee naar buiten.

„Het was voor mijn vrouw," fluisterde hij. „Een verrassing. Als ik die dief te pakken krijg . !"

„Dat zei vader ook al," lachte Wim. „Dus dat wordt een heel gedrang als de dief gepakt wordt." Toen keerde hij de slee en de honden en ging op weg naar huis. Maar niet rechtstreeks. Hij wilde eerst een bezoekje brengen aan het Indianendorp. Al wist hij zeker dat niemand van zijn vrienden de schuldige kon zijn, hij wou navragen of er soms een vreemde Indiaan in de buurt was geweest. Hij wilde ook weten of het waar was dat zij dit jaar zoveel mooie huiden te koop hadden. Zijn vader was er erg op gebrand om die huiden te kopen.

Wim doet niet aan

Zeg maar tegen Henk dat het me erg spijt," zuchtte meneer Maclaren. Hij keek zijn zoon Wim aan en schudde stomverbaasd zijn hoofd. „Zeg maar dat ik er ook niets van begrijp. Ik weet, dat dat horloge een verjaarscadeau voor zijn vrouw was. Maar ik zal dadelijk een ander bestellen, dan kan het er met de luchtpost volgende week zijn."

„Ja, vader," zei Wim. „Wie zou hier nou een horloge stelen?"

„Als ik dát wist," antwoordde zijn vader, „zou ik wel zorgen dat de dief er spijt van kreeg, dat verzeker ik je."

De vader van Wim had in het hoge noorden van Canada, waar bergen, bossen en dalen maanden achter elkaar onder een dikke laag sneeuw liggen, een winkel waar men van alles kon kopen: eten, kleren, schoenen, postzegels, olie, tabak, alles. Hij kocht en verkocht ook dierehuiden en dreef handel met de Indianen die hun huiden graag bij hem brachten, omdat hij een goede prijs betaalde. Als er iets te halen of te brengen was, gebeurde dat 's winters per hondeslee. En zo had Wim nu de honden ingespannen om een vracht boodschappen te gaan bezorgen bij Henk Masters, een pelsjager of trapper, die ongeveer een half uur verder woonde.

Onderweg dacht hij aan niets anders dan aan de geheimzinnige diefstallen die de laatste weken in de nederzetting waren gepleegd. De honden kenden de weg goed en hij hoefde ze niet veel leiding te geven.

Wie zou het toch gedaan hebben? dacht Wim. Ik kan gewoon niet geloven dat een van de mensen hier een dief is. Het moet een vreemde zijn. Maar er zijn hier in de buurt geen vreemden!

En toch was het horloge verdwenen, het mooie gouden horloge dat Henk had laten komen voor de verjaardag van zijn vrouw. Dat was erger dan de vorige diefstallen van kleine dingetjes, zoals kerstboomversieringen, geldstukken, maar ook geweerkogels.

Als ik ze allemaal niet zo goed kende, dacht Wim, terwijl hij een rukje aan het linkerleidsel gaf, zou ik zeggen dat een Indiaan de dief was. Want de gestolen dingen waren tot nu toe niet kostbaar,

Een paar kilometer voor het dorp zag Wim ineens een felgekleurd, glimmend vlekje op de sneeuw, naast een paar struiken. Hij trok hard aan de leidsels, de honden stonden stil en hij ging kijken wat het was. Tot zijn verbazing hield hij een klein poppetje in zijn hand! Het was mooi uitgesneden uit een stuk elandsgewei, gekleed in echte kleertjes en versierd met glimmende kraaltjes zoals Indianen dat altijd deden. Een echt piepklein mensje, op één ding na, en dat was vreemd. Het had geen gezichtje. En de Indiaanse poppen hadden meestal echte gezichtjes, die op iemand uit het dorp leken.

Van wie zou 't zijn? dacht Wim, en hoe komt het hier? Hij zag geen sporen in de sneeuw. Dan moet het er al heel lang gelegen hebben, dacht hij, misschien al van het vorige jaar af.

Hij besloot het mee naar het dorp te nemen en aan een van de kinderen te geven.

Toen Wim het dorp inreed, begonnen de Indiaanse honden schel te keffen tegen zijn span. Maar tot zijn verbazing kwamen

er haast geen mensen naar buiten om hem te verwelkomen. Een paar maar, en die schenen helemaal niet blij te zijn; ze wuifden hem even toe en verdwenen vlug in hun hut. Wim begreep er niets van. Anders liep het halve dorp uit als hij kwam! Toen hij de hut van het opperhoofd binnentrad, keek hij dan ook een beetje sip.

In de hut brandde een houtvuur. Het was er schemerdonker. Het opperhoofd lag op een stapel huiden; zijn dochter, Kleine Ree, roerde in een pot die boven het vuur hing.

,,Wat mankeert iedereen hier?" vroeg Wim, toen hij hun goedendag had gezegd. ,,Het dorp lijkt wel uitgestorven."

Kleine Ree haalde verdrietig haar schouders op.

,,Alles gaat verkeerd," zei ze. ,,Veel tegenslag. Het geluk heeft ons in de steek gelaten."

,,Wat vertel je me nu?" riep Wim ,,Mijn vader heeft gezegd dat jullie dit seizoen juist erg mooie huiden hadden! Ik moest vragen, hoeveel er waren en wanneer hij ze kon krijgen. En er één meebrengen om te laten zien."

Het opperhoofd zei niets en Kleine Ree roerde verder in de kookpot. Wim wist niet goed, wat hij nu moest zeggen. Toen dacht hij weer aan het poppetje.

bijgeloof

En dat was maar gelukkig ook...

,,Kijk eens wat ik gevonden heb!" zei hij. ,,Van wie denk je dat het is?" En hij hield het poppetje omhoog.

Maar er gebeurde iets heel anders dan hij had verwacht. Kleine Ree gaf een gil en week met een angstig gezicht achteruit. Toen sloeg zij haar handen voor haar ogen. En het opperhoofd vloog overeind. Met uitgestrekte arm wees hij naar de deuropening.

,,Ga weg!" riep hij schor. ,,De hut uit!"

,,Maar. . ." stotterde Wim. ,,De huiden. . . Mijn vader. . "

,,Eruit!" riep het opperhoofd ,,Hoe kun je zo iets doen!"

,,De huiden. . "

,,Weg! Weg! Dadelijk! Vér weg!"

Maar Wim stond als aan de grond genageld. Wat had hij gedaan? Wat had hij gezegd, waarom waren zijn vrienden zo van streek?

,,De Bobojumo," fluisterde Kleine Ree. ,,Jij brengt de Bobojumo terug."

,,Ga weg — dadelijk!" riep het opperhoofd weer.

Wim wilde echter niet weggaan, voordat hij wist wat het allemaal te betekenen had en wat hij tegen zijn vader moest zeggen.

,,Ik zal weggaan," zei hij rustig. ,,Maar dan moet ik eerst weten waarom."

Het oude opperhoofd liet zich langzaam terugvallen op de stapel huiden. Kleine Ree ging voor hem staan.

,,Geëerbiedigde vader," zei ze. ,,Zullen wij het Wim maar vertellen? De Bobojumo is terug. Groter kwaad kan nu niet gebeuren. Het ongeluk is bij ons teruggekomen."

Het opperhoofd knikte zwijgend.

,,Luister goed, Wim," zei Kleine Ree. ,,Er rust een vloek op ons dorp!" En zij vertelde hem, dat bijna alle mensen in het dorp al een paar weken ziek waren. Daarom konden ze geen bomen omhakken en ook niet op jacht gaan, en daarom werd de voorraad huiden niet groter. Het enige gelukje dat ze hadden gehad, was het aanspoelen van een stapel hout op de oever van de rivier. Met dat hout stookten ze nu.

,,Grote Kariboe, de medicijnman, zegt dat er een vloek op het dorp rust," vertelde Kleine Ree verder. ,,De enige manier om die vloek te bezweren is de Bobojumo"

De Bobojumoceremonie van de medicijnman bestond uit het maken van een poppetje zonder gezicht, dat kostbaarder kleren aan had dan de mensen in het dorp. De bedoeling was dat het ongeluk zich door de kostbare kleren zou laten verleiden om in de Bobojumo te kruipen. Dan werd de Bobojumo losjes vastgebonden aan een vogel, die daarna werd vrijgelaten. Als de vogel wegvloog, zou de draad waar de Bobojumo mee vastzat weldra breken. Dan viel het poppetje op de grond — ver van het dorp — en omdat het hun ongeluk had meegenomen, was het dorp er dan van bevrijd en werd de vloek opgeheven.

Wim lachte niet om het verhaal, want hij wist dat de Indianen in al die dingen geloofden. Nu begreep hij ook hoe het kwam dat er in de omgeving van het poppetje geen voetsporen waren geweest. Het was uit de lucht gevallen.

,,Misschien vind jij het gek," zei Kleine Ree ernstig. ,,Maar wij geloven in de Bobojumo en. . ."

,,Ik vind het helemaal niet gek," antwoordde Wim. ,,Ik denk alleen dat er misschien een andere reden voor jullie tegenslag is."

,,Wat dan?"

,,Dat weet ik nog niet. Ik wil erover praten met mijn vader en met ónze medicijnman."

,,Niet blanke medicijnman," bromde het opperhoofd.

,,Geëerd opperhoofd, soms is blanke medicijn sterk en goed. Twee manen geleden heeft het Kleine Ree beter gemaakt. Weet u het niet meer?"

,,Hm." Het opperhoofd gooide een stuk hout op het vuur en begon meteen te hoesten van de scherpe rook.

,,Ik kom gauw terug. En wat mag ik tegen mijn vader zeggen over de huiden?"

,,Niet zeggen. Niet verkopen. Brengt ongeluk."

Wim beet zich op de lippen. ,,Het spijt me. . ." begon hij.

,,Geen spijt. Is schuld van de Bobojumo."

,,Maar, geëerd opperhoofd, mijn vader. . "

,,Ga weg Neem de Bobojumo mee."

Wim stak het poppetje in zijn zak en besloot een laatste poging te wagen.

,,Geëerd opperhoofd," zei hij, ,,mijn vaders zoon wil u een voorstel doen."

,,Spreek."

,,Als het mij gelukt de oorzaak van het. . . van uw. . . van de vloek te vinden en te zorgen dat hij wordt opgeheven, wilt u dan de huiden aan mijn vader verkopen?"

,,Ugh. Als ongeluk weg is, zal ik de huiden verkopen. Ugh."

Daarmee was het gesprek afgelopen. Wim kroop naar buiten, blij dat hij weer in de frisse lucht kwam. De rookwalm in de hut sloeg op zijn ogen en zijn keel. Hij sprong achter op de slee en zette de honden aan. In snelle vaart ging het naar huis.

Onderweg dacht Wim na over het verhaal dat hij had gehoord. Het was natuurlijk bijgeloof, maar de Indianen waren er vast van overtuigd dat er een vloek op hen rustte. Wat het ook mocht zijn, je kon duidelijk merken dat er in het dorp iets niet in orde was en dat de mensen zich ziek voelden. Zou hij hun eigen dokter, de ,,blanke medicijnman", vragen er eens heen te gaan? Maar die was op het ogenblik onderweg naar een houthakkerskamp, op een dagreis afstand. Misschien gebruikten de Indianen onzuiver drinkwater of was hun etensvoorraad ergens mee besmet.

Wim werd onzacht uit zijn gedachten opgeschrikt.

Midden op het pad stond een dikke boom. Rex, de grote zwarte leider van de honden, wilde hem rechts voorbijgaan, maar de rest van het span had besloten dat de goede weg links van de boom lag. Het moest natuurlijk verkeerd gaan en

binnen drie tellen spartelde het hele span in de sneeuw; hun lange riemen en leidsels waren in elkaar verward en de slee viel om. Het duurde tien minuten voordat Wim het hele zaakje op de been had. Toen ze weer op weg gingen, viel de Bobojumo bijna uit zijn zak; één ogenblik had Wim niets liever gedaan dan het poppetje zo ver mogelijk weg te gooien. Hij had het gevoel dat het werkelijk ongeluk bracht.

Maar het volgende ogenblik zei hij hardop: „Wat een onzin! Ik zat te suffen en lette niet op het span. Het is mijn eigen schuld."

Nu ging het in snelle draf verder. Toen Wim de winkel binnenkwam, stond het zo vol met klanten dat hij het eerste uur

„De Bobojumo," fluisterde Kleine Ree. „Jij brengt de Bobojumo terug."

geen tijd had voor iets anders. Toen hij zijn met bont gevoerde windjak ophing, raakte een van de mouwen een olielampje, dat omviel. De olie droop over de houten vloer en vatte onmiddellijk vlam. Als Wim de vlammen niet dadelijk had gedoofd met zijn jak, had het hele huis — eigenlijk niet meer dan een grote blokhut — wel kunnen afbranden. Terwijl hij de laatste vlam doofde, zag hij onder de kapstok iets glimmen. Het was het poppetje, dat uit zijn zak was gevallen. „Alweer de Bobojumo," bromde hij.

Er liep even een koude rilling langs zijn rug. Was dat Indiaanse bijgeloof wel helemaal onzin? Bracht het poppetje hem soms ook ongeluk?

Maar het volgende ogenblik schaamde hij zich al weer. „Geen onzin!" zei hij hardop. „Dan ben ik even dom als de Indianen. Zij weten niet beter, ik wel. Nee. Het kwam gewoon door mijn eigen onvoorzichtigheid — ik was al lang van plan die lamp op een andere plaats te zetten."

Maar hij stopte het poppetje niet meer in zijn zak. In plaats daarvan zette hij het op een lage plank langs de wand en ging aan het werk.

Pas toen hij naar bed ging, dacht hij er weer aan. Maar toen hij het wilde halen, stond het niet meer op de plank. Het was nergens te zien!

Wim besloot er zijn vader die avond maar niet meer naar te vragen. Hij had een drukke dag gehad, er was morgen nog tijd genoeg.

Toen hij in bed lag, moest hij weer aan de geheimzinnige diefstallen denken. Wie kon het toch zijn? In het Indiaanse dorp had hij vergeten te vragen of er ook vreemden waren geweest. Maar zelfs als hij eraan gedacht had, had hij er misschien toch niet over durven beginnen, omdat zijn vrienden al verdrietig genoeg waren.

Ik moet onthouden dat ik dokter Magee vraag of hij naar het dorp gaat, nam hij zich voor, vlak voordat hij in slaap viel. Die zal er wel achter komen waarom ze ziek zijn. En die Bobojumo-onzin. . . Toen sliep hij in.

Toen hij wakker werd, was het nog donker. Hij moest ontzettend hoesten, en begreep al gauw waarom: zijn hele kamer stond vol rook — een dichte, grijze rook die zich met zijn verstikkende walm steeds verder verspreidde.

„Brand!" hijgde hij. „Het huis staat in brand!" Hij sprong uit bed en dacht tegelijkertijd aan de Bobojumo, dat ongelukspoppetje!

Hoestend en proestend wankelde hij zijn kamer uit, maar op de gang was de rook nog dikker. Toen hij op de deur van de kamer van zijn vader bonsde, kwam deze naar buiten, ook hoestend. Hij kon haast niet op zijn benen staan en leunde zwaar op Wims schouder. Het was gelukkig maar een paar stappen tot de buitendeur. Zij bleven allebei even staan uitblazen, totdat ze weer op adem waren.

„We moeten de brandweer laten komen," hijgde vader. „Het huis kan nog gered worden, ik zie nergens vlammen."

Dat was waar. Wim zag ook nergens vlammen. Lag er misschien ergens iets te smeulen? Misschien een restje van het brandje van gisteren.

Toen ze nog besluiteloos stonden te kijken, hoorden ze het gerinkel van sleebellen en kwam er een span honden om de hoek van het huis rennen.

„Ha, dat is dokter Magee!" riep Wim, toen de slee stilstond. „Hij is vlugger terug dan wij gedacht hadden!"

Op hetzelfde ogenblik zag de dokter de rook. Hij wilde meteen doorrijden naar de school om de alarmbel te luiden, maar Wim hield hem terug.

„Wacht even, dokter!" riep hij. „Wij weten niet zeker of er wel brand is!"

„Wat bedoel je in vredesnaam?" vroeg zijn vader. „En de rook dan?"

„Ja," zei Wim. „Maar nu we buiten staan en het goed kunnen ruiken, merk ik er iets bijzonders aan. U niet? Het is rook van cederhout en het hele huis is van dennestammen gebouwd!"

De beide mannen roken het nu ook. Er viel niet aan te twijfelen.

„Maar het enige cederhout dat wij in huis hebben, is ons brandhout," riep Wims vader uit.

„Ja! En dat ruiken wij dus; het brandt gewoon in de kachel!"

Voordat de anderen hem konden tegenhouden holde Wim naar huis terug, haalde nog eens diep adem en ging naar binnen.

Zodra hij binnen was, wist hij zeker dat het huis niet in brand stond. Hij hoorde nergens gekraak en geknister en zag ook geen vlammen — alleen was er die dikke, ondoordringbare rook. . .

Met zijn zakdoek voor zijn neus en mond vond hij de weg naar de grote houtkachel, die in de keuken stond. Maar toen hij er eenmaal was, bleef hij teleurgesteld staan.

Ik dacht zeker dat de rook uit de kachel kwam, dacht hij. Maar het is niet zo.

Hij draaide zich om en schrok terug.

Uit een rooster vlak onder de zoldering walmden dikke rookwolken de keuken in.

Het is het rookkanaal, dacht hij. Het rookkanaal is verstopt. Met drie stappen was hij bij het raam en smeet het open, zoog zijn longen vol frisse lucht en klom

toen op een stoel, die tegen de muur stond. Als hij zich uitrekte, kon hij met zijn hand het rooster bereiken, dat op het rookkanaal uitkwam. Het was precies zoals hij gedacht had. Alle rook van de kachel kwam naar binnen door het rooster in plaats van naar buiten te trekken door de schoorsteen. Het rookkanaal was verstopt. Maar hoe? En waardoor? Wim stak zijn hand in de vette, zwarte buis. Hij voelde iets zachts en trok eraan. Tegelijk met het voorwerp viel er een regen van roet naar beneden.

Hoestend en kuchend liep Wim weer naar het raam. Toen zag hij pas, wat hij uit het rooster had getrokken.

Het was de Bobojumo. Het poppetje was bedekt met roet, je kon de kleertjes bijna niet meer zien. Maar het was toch duidelijk te herkennen; de glimmende kralen blonken door de roetlaag heen.

Wim keek er verbaasd en een beetje angstig naar. Hoe kwam het ding daar? Had het werkelijk een eigen leven? Hoe was het anders in die vreemde schuilplaats gekomen? Waren de Indiaanse verhalen dan toch waar? Het was nu al het derde ongeluk dat hem overkwam!

„Gebruik je verstand!" zei hij tegen zichzelf. „Er is voor al die dingen een doodeenvoudige verklaring — als je alleen maar weet wát!"

Nu het rookkanaal niet meer verstopt was, begon de rook dadelijk weg te trekken. Dokter Magee en Wims vader kwamen hard aanlopen. Ze keken verbaasd rond. Hun ogen traanden nog.

„Dus toch geen brand!" riep vader. „Wat was het dan? De schoorsteen?"

Wim liet de Bobojumo zien en vertelde gauw wat er gebeurd was. „Maar ik kan me niet voorstellen hoe het ding daar gekomen is," besloot hij. „Wie zou het weggenomen hebben — en wie heeft er het rookkanaal mee verstopt!"

Toen bedacht hij zich ineens en klom op de stoel om nog eens zijn hand in de holte achter het rooster te steken. Het volgende ogenblik gaf hij een schreeuw van schrik. „Er zit iets in!" riep hij angstig. „Het beweegt. . ."

Maar de schrik was gauw over en hij stak zijn hand weer in het gat. De dokter en zijn vader keken verbaasd naar de handvol rommel die er nu uit te voorschijn kwam. Het ritselde en schitterde, toen Wim het op de tafel legde.

„Hè?! Kijk daar eens even: het horloge van Henk Masters!" riep zijn vader. „En kijk, de reservesleutel van de brandkast. Die is al weken weg. En drie dollars en — heb je ooit, alle dingetjes die de laatste tijd gestolen zijn. Wie kan dat in vredesnaam gedaan hebben en waarom zit het dáár verstopt?"

„Ik weet het al, vader," zei Wim. „Het geheim is ontsluierd! Het was een rat die alles naar zijn hol heeft gesleept. Hij heeft zijn nest achter de betimmering. Hij is me net ontglipt."

Nu was het raadsel inderdaad opgelost. Want sommige ratten die in het hoge noorden voorkomen, zijn dol op glimmende voorwerpen en slepen als zij kunnen alles naar hun nest.

„Maar de Bobojumo was te groot voor hem," lachte Wim. „Die is voor het gat blijven steken."

„Dát was onze dief dus!" Zijn vader lachte en hoestte tegelijk. „Nou, ik ben blij dat het een rat is. Dat is een grote opluchting."

„Ik zal je iets geven voor je keel," zei de dokter. „Die zal wel pijn doen van het hoesten. Gelukkig heb ik een grote fles hoestdrank bij me. Hij was bedoeld voor de houthakkers, maar die hadden hem niet nodig. Een merkwaardig geval daar. Ik dacht dat ze aan influenza leden en dat dachten ze zelf ook. Maar wat blijkt nu — hoesten, koorts, zwakte en hoofdpijn, het kwam allemaal doordat ze langzaam vergiftigd werden. De bomen groeien daar op heel eigenaardige grond. Als het hout verbrand wordt, produceert het een zeldzaam soort gas, dat precies dezelfde verschijnselen veroorzaakt als griep."

Zodra de vuren gedoofd waren en opnieuw aangelegd met ander hout, begonnen ze zich al beter te voelen.

„O!" riep Wim ineens. Er was hem plotseling een licht opgegaan. „O, dokter!" riep hij. „Kunt u morgen met mij naar het Indiaanse dorp gaan?"

Toen de dokter de volgende morgen de houtvuren van de Indianen rook, zei hij onmiddellijk dat het hetzelfde hout was als in het houthakkerskamp en dat de Indianen daardoor allemaal ziek geworden waren. Zodra de vuren gedoofd waren en opnieuw aangelegd met ander hout, begonnen ze zich al beter te voelen.

In de hut van het opperhoofd lachte Kleine Ree tegen Wim.

„Wij dachten nog wel dat ons enige geluk het hout was, dat wij uit de rivier hadden opgevist. En het was juist ons ongeluk. Als jij niet was gekomen, waren we nog ziek. Dank je wel, Wim."

„Je moet mij niet bedanken," zei Wim, „maar dit kleine kereltje."

En hij legde de Bobojumo op tafel

Er gingen onmiddellijk kreten van ontzetting op. De aanwezige Indianen wendden hun ogen af.

„Aióoo! Nu breng jij het ongeluk weer hier!"

„Nee, juist het geluk!" zei Wim lachend. „Want als ik de Bobojumo niet had gevonden, hadden wij de dief bij mij thuis nooit gevonden. Dan was de dokter niet meegegaan en dan waren jullie misschien nog heel lang ziek gebleven. Het ongeluk is verdreven omdat ik niet aan bijgeloof doe."

Daar viel niet veel tegen in te brengen.

Nu maakte Wim heel beleefd een buiging voor het opperhoofd.

„Geëerbiedigde oude vriend," zei hij. „Bent u van mening dat mijn vaders zoon de vloek die op het dorp rustte, heeft opgeheven?"

„Ugh."

„Zou ik dan nu mogen vragen hoeveel huiden u kunt leveren en wanneer ze gebracht kunnen worden?"

„Ugh. Ongeluk weg, huiden worden verkocht. Beloofd. Afspraak."

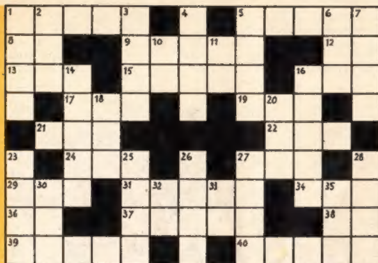
„Dank u wel," zei Wim.

En zij begonnen samen de huiden te tellen.

Wie puzzelt er mee?

Kruiswoordpuzzel

Horizontaal :
1 gevlochten ring van bloemen
5 dagblad
8 uitroep van pijn
9 lengtemaat
12 slede
13 uitholling in een muur
15 meisjesnaam
16 vóór; . . . en contra
17 speelgoed
19 bloeimaand
21 wat geboden wordt
22 nauw
24 lof
27 korte vorm van einde
29 wijze vogel
31 ooievaar
34 bloeiwijze
36 tweede muzieknoot
37 plaat
38 deel van de mast
39 beker; meestal van metaal, met oor
40 kleine boot op een groter schip

Verticaal :
1 kunstig opengewerkt weefsel
2 het wisselen van veren
3 niet breed
4 punt
5 gebogen haak, met twee puntige uiteinden
6 zot, grappenmaker
7 slaginstrument
10 lengtemaat
11 en dergelijke (afk.)
14 zitmeubel
16 apenootje
18 lofzang
20 lid- en telwoord
23 stop op fles
25 larve van een vlinder
26 wild zwijn
27 ruwe delfstof
28 nauw
30 inwoner van Ierland
32 ingenieur (afk.)
33 voegwoord
35 honderd vierkante meter

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Zoekpuzzel

Horizontaal :

bok - hond - ever - muis - kat - ezel - kalf - varken - aap - lam - wolf - geit.

Verticaal :

otter - paard - zwijn - das - big - koe - egel - mol - ram - rat - fret - beer.

Zandloperpuzzel

S P O R E N
S N O E R
S N O R
R O S
O S
O
D O
V O D
D O V E
D O V E N
V O E D E N

RAADSEL

Wie zijn het?

Twaalf zusjes horen bij elkaar
En elk heeft haar eigen naam.
Die zusjes zijn altijd heel alleen,
Nooit zijn ze gezellig tezaam.
Het lijkt me echt niet prettig, zeg:
Als de ene komt, gaat de andere weg. . .
Want twee tegelijk zou echt niet gaan;
Zou dat eens het geval zijn,
Dan raakte de wereld in de war,
Dat zou beslist heel mal zijn.

Dickie Dapper

COCO DE CLOWN

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 38, Antwerpen. Prijs: 5 frank.